

מסורת הש"ס

(א) מנחות פג, ב (ג) [נתקמן קרי. וס"ג, א] [נסוה נ: יבמות מו. סא: סוריות ו: מנחות יט. פב. תמורה טו: יח: מ"ל: ו' ירושי תרומות פ"ב ה"א, (ד) לעיל כח: (מנחות פג, א)] מנחות פג. כל הסוגיא, (א) [וש"ס: בנחמיות] רע"ז ער, (א) [ע"י מ"ו לעיל ג. ד"ה סח] ת"כ צו פ"ט ה"א, (ח) וימא ג: מנחות פג. חולין כב, (ט) ת"כ אחרי פ"ב ה"ב, (י) ר"ה.ה.ו.ס"ג, (א) לעיל כד: מנחות י. פג. חולין כב, (א) לעיל כד: חולין כב, (ח) [ולעיל פו, א] (ט) ש"ך לעיל, (ס) וקרא כב כ, (ט) ע"כ ש"ך לעיל, (ק) ת"כ וקרא גרבה פרש' יד ה"ה, (ס) [וע"י מ"סנדרין סה. ד"ה ילא].

הנהגות הב"ח

(א) גבי מה חטאת מקדשת צבטוע כל מל מקדשת: (ב) רש"י ד"ה [בעגרות הקדוש] ויש צאגות וכו' לקמן בשעמטין מה שלמים וכו' חילף משלמים דהסב בסניי שלמים גמי הוו קס"ד ואח"כ מ"ה אלא ספין: (ג) ד"ה מה חטאת וכו' מיבלע כ"ל ואת מ' נתקן: (ד) ד"ה מה אשם וכו' לא היל גמלף דכליל הוה ולא בעצין למיזמר אף כל שארן שפיר ושליא קדוש בו דלא לעולה וכו' גבי אכילת זכרים קדשי קדשים הוה אשם שלמים קדשים קלים אבא הילכן הסהס: (ה) ד"ה קף כל ואפילו עולה ומיעטן לו הוה מחטאת גמי הוה מלי. ג"כ ע"כ פשט זה דשעמטין ה"ל:

גליון הש"ס

גבי דקריה. לשון זה ג"כ לעיל דף עט ע"כ:

שינויי נוסחאות

[א] צ"ל מקדשת. וכן בסמוך (ש"ס): [ב] כצ"ל מטות דרמיידי דשמן קאריה. ובמנחות (פג ע"א) משה דרבינר אבב דשמן קריה. ונ"ש כצ"ל דבסי דבשר בולע טפי לפי שהוא סח: [ג] כצ"ל כלן המשך הסוגיא כלעיל פו ע"א סבר לה וכו' עד יתירא כתיב: [ד] כלן חסר דיוצר אף כל אין נאכלים אלא לזכיר הכהנה. דהאוי קרא בכבש עזרת קאי קדשי קדשים ניתנו ככל הכתובים במקרא זה (ש"ס): [ה] כצ"ל נוסף ואצ"ל דובשי דבסי דבשר עיבור אל כתיב הותם אפ"ה וקדש בו. וע"י נוסף עגמ' הקדוש: [ו] צ"ל דהיינו כבשי קדש: [ז] צ"ל מנחה (ד"ס): [ח] קדש בו (כתב"י ושי"ס) [ט] כנתיבי שילוי ונשי' ז' צ"ל אין (ש"ס): [י] צ"ל קדש (ש"ס): [יא] צ"ל וגמירין (ש"ס): [יב] מקדושה ותקריבה כליל (ש"ס): [יג] מותר בשמן בשריפה (כתב"י ושי"ס): [יד] ותקריב אחד מזה והשני נותר בו (כתב"י): [טו] ס"ף מפגלין את הלהם דהא בכבש עזרת כתיב [כזי"י קאין] ואצ"ל חשבוב בובה ושי"ס הלהם מוגבל אף כל שבא דבר אחר עמו הדבה מפגלו כגון איל מור שהוא טעון להם וכן תורה ומשום הכי יליף משלמים משום דיעקב פיגול (ששכ"מ): [כא] כתיב (כתב"י ושי"ס): [יז] צ"ל בזה כתיב (ש"ס): [יח] ס"ף מתחלת בזה כתיב (שי"ס): [יט] דכתיב בזה (לש"י ושי"ס): [כ] לכהן [צ"ל הבהן] אשר יכפר בו לו יהיה (כתב"י ושי"ס): [כא] צ"ל במאן (ש"ס): [כב] בביתיהא בפרק הבמה (ש"ס): [כג] כלן ס"ד (ומה"ד מפגלין ומתפגלין ושכ"י ובש"י): [כד] ונתי מלך: [כה] ובסוף התורה כל"ל (ש"ס): [כז] מכות באשם וכו' עד מותרין לתת כנשי' לפטיו ומתוך מנחות סס:

דם חטאת פרק אחד עשר ובהים

מה שלמים מפגלין ומתפגלין הא נמי חילף משלמים דהסב (ס) נמי שלמים כסני הוו: ^א **אלא ספין**. לשחיטה לאפוקי לור וקנה דכלי שרת בעינן: ^ב **מאי היא**. הי מניייהו יליף לאכול לזכרי כהונה ממנחה: **בקדש הקדשים חאללנו**. ביוקח קרח כתיב ^ה וקדש יהיה לך דכתיב כספיה

דקרא ימירא הוא למילף שלמי יציבור וכצ"י ^ה עזרת דכתיב דהו ^ה קדש יהיו לה' לכהן ^ו: **מה חטאת מקדש צבטוע נו'**. ואף על גב דבמנחה נמי כתיב (ויקרא ו) כל אשר יגע דהס יקדש דמקדשת צבטוע לאטריך לאקושינהו לחטאת דממנחה לא מני ילפי דאיכא למימר לא חיתקיס למנחה אלא לענין זכרי כהונה אכל לענין צלוע דמנחה ^ה דוקא דריכא ^ו למיבעל אכל שאר קדשים לא: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש** ^ח. דהא זכר הוא ואין לך לומר צחלב ושמי כליות שלו שאף של שליא ^ח שבמעיו משמע, אף הנאים נקבות כגון חטאת ושלמים אין שפיר ושליא קדוש צהן ואין חלב ושמי הכליות של שליל שבמעיהן קריצין. ומעולה לא ה"ל לניקף דכליל היא ^י ואף כל שאין ^ה שפיר ושליא קדוש צו לא מני למימר דלאו לעולה דמדינת לכו שהרי זכרי שאר הבשר אינו קרב. ואכילת זכרי קדוש בו דלא לעולה ואשם כדיליף ממנחה דמקשה לך אחאי אקשינהו למנחה לילפו זכמי שלמי יציבור מאשס וחטאת משום דכתיב בתריייהו גבי אכילת זכרים הוא קדשי ^{יא} קדשים הוא הלכן מההס לא מני ילפי אי לא מהיקשא דמנחה: וולדות כהנס **קדשים צהוייתן סן קדושים**. כשנולדים הן קדושים ולא צמעי ואגמרי ^{יב} מאשס: ודינין **אפשר משאי אפשר**. נקבות מזכרים ולגמרי לא מני למעוטינהו מקדשים ^{יג} להקריצס דכתיב רק קדשיך אשר יהיו לך ואמר מהתמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ומאשס גמרינן בדמעי אמן מיהא לא קדי אלא צהוייתן דכתיב אשר יהיו: **מה מלואים מותרין צשריפה**. ולא היו צעלי חיים צמותריהן דמלואים שהרי קרבן צבור היו ולא הופרשו שנים לאחריות וגס לא אכד אחד מהס והפריש אחר תחתיו ונמלא הראשון: **אף כל הקדשים מותרין** ^{יד} **צשריפה ואין צעלי חיים צמותריהן**. שאס היו צעלי חיים צמותריהן כגון יחיד שהפריש שני קרבנות לאחריות חובתו שאס יאכד האחד יתכפר צשני או אס הפריש קרבן ואכד והפריש אחר תחתיו ונמלא הראשון והקריצ ^{טו} את האחד מזה ואת השני נותר אין נותר זה צשריפה כדין נותר של מילואים: **מפגלים** ^{טז}. את הנסכים שאס חישב צוצה אף הנסכים מפגלין ומש"ה יליף משלמים דיעקב פיגול כתיב ^{טז} דהו: דקריה. טרישטריט"ט ^{טז} צלע"ו. מתוך שהצבר עב נכנס צחוכו השומן צעומקו: **חטאס**. צהא ציוס דכתיב (ציוס) צפר יוה"כ (ויקרא טז) כי ציוס הוה יכפר עליכס: וציזו **הימניה**. דכתיב ^{טז} אכזע וכהונה ואמר מר לעיל (דף כד:) כ"מ שנאמר אכזע וכהונה אינו אלא ימין: **מדרכה צר צר חנה נפקא נו'**. וקס"ד או אכזע או כהונה ואין לך צכל אלו שלא נאמר כהן בהקרבתן: **דר"ש**. צפ"צ (שס) כהונה צעי אכזע ובחטאת תרוייהו כתיב ולקח הסכה מדס החטאת צאכזעו: **מה אשם עצמוסיו מותרין**. לעשות מהן כלים אי שזעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר צעצמות לא שייך אלא בדצר הנאכל: **אף כל ואפי' עולה**. ומיציב ^{טז} לי הא נמי מחטאת הוה מני יליף ונראה צעיני דמלו יהיה ימירא נפקא ליה צאשס דכתיב ציה (שס) ^{יז} לכהן ^{יז} לו יהיה: דס

נילף ולמה איכתוב אשס ועוד דצפרק המוצח מקדש (לעיל דף פו.) דריש מג"ש נאמר צאשס לו יהיה ונאמר צעולה לו יהיה וקאמר דמופני מה אשס עצמותיו מותרין אף עולה כו' והשתא תיפוק ליה מהיקשא דהכא וז"ל ג"ש כיון דלא איצטריכא היקשא דהכא אלא לאגמורי צעולה ויש לומר כיון דשאר קרבנות צריכי כל חד לתלמיה דמפרש הכא לא יליף מניייהו דצר אחר שאינו צ"ל צכל הקדשים רק צעולה וכי האזי גוונא פירשנו לעיל (דף יז: ד"ה מה) גבי מנחה דילפינן מיניה זכרי כהונה ולא ילפינן מחטאת ואשס ולפי"ז זה האזי תנא לית ליה דרשא דשפיר

(מנחות שם סח בכת"י דריכא. שיהא סולת צלעס (מנחות שם) משום דקריה. [במנחות גר' דקדיין] טרישט"ש"ש ונכנס הצלוע למכו מחד: אלא מן החולין. כדמרינן לקמיה: וביזום. דכתיבי צפרשת יוס הכפורים כי ציוס הוה יכפר עליכס: (מנחות שם) ולא משל ציבור. מתמורת הלשכה: ולא משל מעשר. דמרי אשר לא כתיבים צפרשה, ואפילו לרי יהודה דלמר מעשר ממון הדיוט הוה, להכי אחי אשר לו לממעטיה: במיזום צחורו נצקא. למה ליה למילפל מחטאת צחנה, הא צבטלו קרבנות כתיב ציוס צוחו להקריב, דמשמע ציוס ולא צלילה, וכל הקרבנות צמטע (וחולין ב.) כדי נסבא. אף לעור (סוסה יט.) או: מידי דלא לאטריך למתנייה ומייה צכדי (קידושין ה.) כל מקום שנאמר אצבע וכוהונה. כון הסכו או כהנים (דש"ל בד.) ומוקמינן צפ"ק דמנחות או אכזע או כהונה וגמר מתמורע עני דכתיב ציה ועכל הסכו אכזעו הימנות ומייה לניקן לכל היכא דכתיב כהן או אכזע שהתא עבודה ציומן, ועולות נדבה כתיב כהן וקריב הסכו (וחולין ב.) אצבע לא בעיא כהונה. דהכיבא דתנא אכזע אצ"ג דלא כהן כהן אינו אלא ימין, ומשתאה לה צאחרי מות ולקח מדס הסר והוה צאכזעו, הרי אכזע צלא כהונה: כהונה בעיא אצבע. אצ"ג דכתיב כהונה לא אמרינן ימין אלא אס כן כתב אכזע כהנה (מנחות ג.) מה אשם עצמותיו מותרין. צעצמות שאין כהס מוח דשריין אפי' לקחא דסכנתא ואשס דעצמותיו מותרים שהרי צשני מותר ואין איכור נותר מל עליכס דאין נותר מל אלא על זכח הראוי לאכילת כדלמרינן כפסכים העצמות והדיקין יפרשו לשעה עשר והיון כה אי דלית מה חטא לשידטיו אלאה דאין דאיו לאכילת אין מחר מל צו (מנחות פג בכת"י) אף כל. אפילו עולה אצ"ג דסולת לליל, עצמותיו מותרין. והאי דנקט אשס טפי משום דמכל חד מימי חורא דרשא, ועוד צאשס כתיב הוה לאחרי הקטרת אימורים ומשמע הוא אשס ולא עצמותיו אשס, ומדרשא דחטאת נפקא ליה נמי לר"ע דאין דצר צבחויה צא אלא מן החולין, ועולה ומלואים דרים לכו כר"א (מנחות שם):

צה.

איכא דנפקא ל"ה מהבא בו'. עוד יש תנא שלישי צפרק איזוהו מקומן (לעיל דף נה.) דלמר אלא היקשא למאי אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף זכמי שלמי יציבור לזכרי כהונה והא דלא מייתי לה הכא משום דסוגיא דשעמטא היא ולא משכח לה צרייחא צהדיא: **מה חטאת מקדשת בבצוע בו'**. הא דלמרינן צפרק גיד הנשה

(חולין דף נח:) לא נלרכה [אלא] לטעס כעיקר דצקדשים אסור והכא שרי [ופריך] וליגמר מינה גלי רחמנא גבי חטאת כל אשר יגע צצשרה יקדש משמע דפשיטא ליה דשאר קדשים ילפינן מחטאת היינו מהיקשא דהכא: **אף ב"ל אין שפיר ושליא קדוש בו**. פירש בקונטרס ואין חלב ושמי כליות של שליל שבמעיה קריצין וקשה דהוה ליה לתנא לפרושי חלב וכליות של שפיר ושליא כמו שליח צבחה המקשה (חולין דף עה.) הג"ה ומה דמשמע מתוך פירושו דדוקא חלב ושמי כליות הוא דאין קדושין ליקרב אכל הוולדות גופן קדושין הן ואי"ל לומר כן דתניא תמורה (דף יא.) השוחט את החטאת ומנא צה צד ד' נאכל לכל אדם וצכל מקוס ולעולס ומוקי לה לתנא ^א דלית ליה צהוייתן שס קדושין צריש צילד מערימין (שס דף כה:) דהן עצמן חולין צמעי אמן ונראה לפרש דלענין חולין גמורין קא יליף דשפיר ושליא הנמלא צצטן חטאת לאחר שחיטה אינן קדושין כלל ומנהכא אית ליה ולדות קדשים צהוייתן הן קדושין והא דתניא צרייתא ^ב צבמה המקשה (חולין דף עה.) מה חלב ^ב ושמי כליות האמורין צאשס מונא מכלל שליל אף כל מונא מכלל שליל ההוא תנא סבר צמעי אמן קדושין ולכן איצטריך קרא למעוטי חלב ושמי כליות מהקרבא ולפי מה שפירשמי לא אחי שפיר הא דלא יליף מעולה כמו לפי הקונטרס: **מה שלמים מפגלין בו'**. לעיל צקוף פרה ^ג (דף כח:) איכא

תנא דדריש לה מדכתיב ואס האכל יאכל מבשר צוח שלמי מה שלמים מפגלים ומתפגלין כו' וכן צפרק צ"ש (לעיל דף מד.) דדריש לה נמי מההוא קרא מה שלמים מיוחדין שיש להם מתירין צין לאדס צין למוצב ^א מפגלין ומתפגלין פי' צקונטרס מפגלין את הנסכים אס חישב צוצה ובחנס דחק דהוה מני למימר שהדס מפגל את הצצר והצצר עצמו מחפגל: **מה חטאת אינה באה א"א מן החולין בו'**. תרמי דריש מחטאת דכנר דרש נמי מה חטאת מקדשת צבטוע: **בדי נסבבה ואי בעית אימא סבר ד"ה בו'**. הכא סמיק להני מרי שניויי אכל צקוף המורה (מנחות דף פג.) משני כדי נסבה לחוריה וצפ"ק דחולין (דף כג.) משני כהונה צעיא אכזע כו' ותו ל"ו ונראה דלמלא דלמר לעיל (דף ג.) דצר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד צהיקס צ"ל הכא ^ה [וצפ"ק דחולין] כדי נסבה דאכזע דחטאת גופיה ילפינן בג"ש דמזורע דהיינו ימין לעיל צפ" צ' (דף כד:) וצפ"ק דמנחות (דף י.) ואס כן לא מלניו למילף צהיקס שאר קרבנות מחטאת: **מה אשם עצמותיו מותרין בו'**. פי' צקונטרס לעשות מהס כלים איני שזעתי צאשס ^ה פשוט לו שצעצמותיו מותרין שהרי נאכל לכהנים ונותר צעצמות לא שייך אלא בדצר הנאכל אף כל ואפילו עולה ומיציב לי הא נמי מחטאת הוה מני יליף ונראה צעיני דמלו יהיה ימירא נפקא ליה צאשס דכתיב ציה לכהן אשר יכפר צו לו יהיה כך פי' צקונטרס והשתא לפירוש רצותיו דמצכרד ידע דעצמות מותרין צכל קדשים הנאכלין ולא לאטריך היקשא אלא להחרי עצמות עולה קשה משלמים או משאר קדשים הנאכלין

מחטאת שם סח בכת"י דריכא. שיהא סולת צלעס (מנחות שם) משום דקריה. [במנחות גר' דקדיין] טרישט"ש"ש ונכנס הצלוע למכו מחד: אלא מן החולין. כדמרינן לקמיה: וביזום. דכתיבי צפרשת יוס הכפורים כי ציוס הוה יכפר עליכס: (מנחות שם) ולא משל ציבור. מתמורת הלשכה: ולא משל מעשר. דמרי אשר לא כתיבים צפרשה, ואפילו לרי יהודה דלמר מעשר ממון הדיוט הוה, להכי אחי אשר לו לממעטיה: במיזום צחורו נצקא. למה ליה למילפל מחטאת צחנה, הא צבטלו קרבנות כתיב ציוס צוחו להקריב, דמשמע ציוס ולא צלילה, וכל הקרבנות צמטע (וחולין ב.) כדי נסבא. אף לעור (סוסה יט.) או: מידי דלא לאטריך למתנייה ומייה צכדי (קידושין ה.) כל מקום שנאמר אצבע וכוהונה. כון הסכו או כהנים (דש"ל בד.) ומוקמינן צפ"ק דמנחות או אכזע או כהונה וגמר מתמורע עני דכתיב ציה ועכל הסכו אכזעו הימנות ומייה לניקן לכל היכא דכתיב כהן או אכזע שהתא עבודה ציומן, ועולות נדבה כתיב כהן וקריב הסכו (וחולין ב.) אצבע לא בעיא כהונה. דהכיבא דתנא אכזע אצ"ג דלא כהן כהן אינו אלא ימין, ומשתאה לה צאחרי מות ולקח מדס הסר והוה צאכזעו, הרי אכזע צלא כהונה: כהונה בעיא אצבע. אצ"ג דכתיב כהונה לא אמרינן ימין אלא אס כן כתב אכזע כהנה (מנחות ג.) מה אשם עצמותיו מותרין. צעצמות שאין כהס מוח דשריין אפי' לקחא דסכנתא ואשס דעצמותיו מותרים שהרי צשני מותר ואין איכור נותר מל עליכס דאין נותר מל אלא על זכח הראוי לאכילת כדלמרינן כפסכים העצמות והדיקין יפרשו לשעה עשר והיון כה אי דלית מה חטא לשידטיו אלאה דאין דאיו לאכילת אין מחר מל צו (מנחות פג בכת"י) אף כל. אפילו עולה אצ"ג דסולת לליל, עצמותיו מותרין. והאי דנקט אשס טפי משום דמכל חד מימי חורא דרשא, ועוד צאשס כתיב הוה לאחרי הקטרת אימורים ומשמע הוא אשס ולא עצמותיו אשס, ומדרשא דחטאת נפקא ליה נמי לר"ע דאין דצר צבחויה צא אלא מן החולין, ועולה ומלואים דרים לכו כר"א (מנחות שם):

עין משפט נר מצוה

כט א מ"י פט"ו מהל' מעה"ק הלכה טו: ע ב מ"י פ"ד סס הלכה א: עא ג מ"י פ"ה מהלכות פאלת מקדש הלכה יח: עב ד מ"י פ"י מהל' מעה"ק הלכה י:

תורה אור השלם

1. והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ויקרא טו, ו
2. אשר צוה יהוה את משה בחר סוין ביום צותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם ליהוה במדבר סיני: ויקרא ז, לח

לעזי רש"י

טרישטריט טרישטריט"ט. מהלכה.

מוסף רש"י

איכא דנפקא ליה מהבא בו'. זכמי שלמי יציבור ממנחה, ואיכא דמיימי מצינא דקרא (מנחות אפ.) מה חטאת מקדשת בבבולוע. דאס צלע צצר שלמים מבשר חטאת יש להס דין חטאת לאכל יזוס ולילא, כדלמרינן כל אשר יגע צצשרה יקדש להיות כמיוה שאס פסולה מפסלס ואס צכרה יאכל כחמור צשה: אף כל מקדשת בבבולוע. שאס צלע קרנן קל מן כחמור קדוש כמיוה, או קרנן צצר מן הפסול פסול כמיוה: מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו. דלעולס לא ימלא צאשס שפיר ושליא, דכל אשמות זכרים קל מן כחמור קדוש כמיוה, או קרננות שחלאו כחמור שפיר ושליא אין קדושים (מנחות פג בכת"י) בהוייתן. להכי נקט לשון צהוייתן משום הא ולדות קדשים קדושים נפקא לן צפ"ק כדכורות מייזו לך, דכתיב רק קדשיך אלו הממורות, אשר יהיו לך אלו הולדות (מנחות שם ובריותו ב.) ובש"י לקטן קרי' ודינן אפשר. שאר קרבנות הנאים נקטו ואפשר להיות לה מתוך שפיר ושליא: משיא אפשר. מאשס דזכר הוא: מה מלואים מותרין בשריפה. דמניזי ואס יזמר מבשר המלואים וגו': ואין בעלי חיים במותריהן. שלא מלניו צשיפה צעצמות אלא בצצר לאחר שחיטה: אף כל. קרבנות: מותריהן. שחיטתו חוק לזמן אכילה: בשריפה. אחטאת ואשס איצטריך, דאשלתים כתיב צשיפה כהדיא: ואין בעלי חיים במותריהן. כגון אס הפריש שני קרבנות לאחריות, או קרבן מעובדת היו השני מותר (מנחות שם בכת"י. או: שאס הפריש צו חטאת לאחריות ומכפר צאחד מהן אין השני לאסיד אלא יעשה עד שיקחא בו: מה שלמים מפגלין. נסכים כדלמרינן כהקדמין הנזח מפגל את הנסכים (מנחות שם). או: שהדס הוא המפגל (לעיל כח:) ובחופגלין. לו ענימן (מנחות שם). או: הבשר והאמורין: אף כל. שזס צו מפגלין ומתפגלין פיגול טיה צו, יאזי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים שזס מתירין את עצמם ואין כהס צשיינס להתפגל מתמת עבודת מתיריכס, שאיון פיגול טיה צכן (לע"י כח.) מה מנחה מקדשת בבבולוע. דכתיב ציה נמי כל אשר יגע כהס יקדש, ואמרינן כתיב יטול אפילו לא צלע, מ"ל כה עד ציבעל, הו"ה נמי דהיו מני למנחר מחטאת, אלא דסלי קרא דריש מכל חד מילתא, ומיציב ליה חטאת דלראא לחריאל: ואיצטריך למכתב בו'. דמקדשין צבטוע

(מנחות שם סח בכת"י דריכא. שיהא סולת צלעס (מנחות שם) משום דקריה. [במנחות גר' דקדיין] טרישט"ש"ש ונכנס הצלוע למכו מחד: אלא מן החולין. כדמרינן לקמיה: וביזום. דכתיבי צפרשת יוס הכפורים כי ציוס הוה יכפר עליכס: (מנחות שם) ולא משל ציבור. מתמורת הלשכה: ולא משל מעשר. דמרי אשר לא כתיבים צפרשה, ואפילו לרי יהודה דלמר מעשר ממון הדיוט הוה, להכי אחי אשר לו לממעטיה: במיזום צחורו נצקא. למה ליה למילפל מחטאת צחנה, הא צבטלו קרבנות כתיב ציוס צוחו להקריב, דמשמע ציוס ולא צלילה, וכל הקרבנות צמטע (וחולין ב.) כדי נסבא. אף לעור (סוסה יט.) או: מידי דלא לאטריך למתנייה ומייה צכדי (קידושין ה.) כל מקום שנאמר אצבע וכוהונה. כון הסכו או כהנים (דש"ל בד.) ומוקמינן צפ"ק דמנחות או אכזע או כהונה וגמר מתמורע עני דכתיב ציה ועכל הסכו אכזעו הימנות ומייה לניקן לכל היכא דכתיב כהן או אכזע שהתא עבודה ציומן, ועולות נדבה כתיב כהן וקריב הסכו (וחולין ב.) אצבע לא בעיא כהונה. דהכיבא דתנא אכזע אצ"ג דלא כהן כהן אינו אלא ימין, ומשתאה לה צאחרי מות ולקח מדס הסר והוה צאכזעו, הרי אכזע צלא כהונה: כהונה בעיא אצבע. אצ"ג דכתיב כהונה לא אמרינן ימין אלא אס כן כתב אכזע כהנה (מנחות ג.) מה אשם עצמותיו מותרין. צעצמות שאין כהס מוח דשריין אפי' לקחא דסכנתא ואשס דעצמותיו מותרים שהרי צשני מותר ואין איכור נותר מל עליכס דאין נותר מל אלא על זכח הראוי לאכילת כדלמרינן כפסכים העצמות והדיקין יפרשו לשעה עשר והיון כה אי דלית מה חטא לשידטיו אלאה דאין דאיו לאכילת אין מחר מל צו (מנחות פג בכת"י) אף כל. אפילו עולה אצ"ג דסולת לליל, עצמותיו מותרין. והאי דנקט אשס טפי משום דמכל חד מימי חורא דרשא, ועוד צאשס כתיב הוה לאחרי הקטרת אימורים ומשמע הוא אשס ולא עצמותיו אשס, ומדרשא דחטאת נפקא ליה נמי לר"ע דאין דצר צבחויה צא אלא מן החולין, ועולה ומלואים דרים לכו כר"א (מנחות שם):